

Податкова система країни є продуктом не лише економічного, а й політичного розвитку суспільства. Вона віддзеркалює інтереси різних суспільних груп та політичних партій і становить результат спільного рішення, до якого прийшли ці сили в процесі ухвалення податкових законопроектів. Але розбіжності залишаються і досі. Тому і показники надходжень до бюджету не є поки що максимальними. Однак, нині можна стверджувати, що в Україні створено податкову систему, яка дає змогу мобілізувати кошти в розпорядження держави, здійснювати їхній розподіл та перерозподіл на цілі економічного і соціального розвитку.

Вороніна Т. Е.

ВП «КТД ЛНУ ім. Т. Шевченка»

ЧИННИКИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ КАПІТАЛЬНИХ ВКЛАДЕНЬ

Рівень економічної та соціальної ефективності виробництва залежить від багатьох чинників, тому для практичного розв'язання завдань управління ефективністю важливою є класифікація чинників її зростання. Класифікацію доцільно здійснювати за такими ознаками: видами витрат і ресурсів (джерела підвищення); напрямками розвитку та вдосконалення виробництва (діяльності); місцем реалізації в системі управління виробництвом (діяльністю).

Капітальні вкладення – витрати на будівництво нових, розширення, реконструкцію і технічне переобладнання наявних основних фондів виробничого і невиробничого призначення. Досить часто термін "інвестиції" ототожнюється з терміном "капітальні вкладення". При цьому термін "інвестиції" розглядається як вкладення коштів у відтворення основних засобів (будівель, устаткування, транспортних засобів тощо). Але водночас інвестиції можуть здійснюватися і в оборотні активи, і в різноманітні фінансові інструменти (акції, облігації, тощо), і в окремі види нематеріальних активів (придбання патентів, ліцензій, "ноу-хау" тощо).

Поняття "інвестиція" походить від латинського терміна *invest*, що означає "одягати". У широкому розумінні цієї категорії інвестиції є вкладанням капіталу з метою його майбутнього зростання. При цьому приріст капіталу повинен бути достатнім, щоб компенсувати інвестору відмову від використання ним наявних коштів на споживання в поточному періоді, одержати винагороду за ризик, відшкодувати втрати від інфляції у майбутньому періоді.

Важелем ефективнішого залучення фінансових інвестицій в економіку України є оптимізація пакетів різних видів цінних паперів вітчизняними й зарубіжними інвесторами. Методичні основи оптимізації інвестиційного портфеля учасників ринку цінних паперів полягають у тім, що потенційні інвестори: 1) розглядають кожну інвестицію як можливий розподіл очікуваних прибутків за період володіння цінними паперами, 2) намагаються збільшити очікуваний дохід протягом одного інвестиційного циклу, 3) оцінюють можливий ризик за інвестиційним портфелем, ураховуючи мінливість очікуваних доходів,

4) приймають остаточне рішення щодо видів та обсягу купівлі цінних паперів на засаді максимізації очікуваних доходів і мінімізації можливого ризику.

Для прийняття рішення про доцільність реалізації інвестиційного проекту необхідно провести групування інвестицій залежно від їх мети та спрямованості й обумовленої цими відмінностями очікуваної норми прибутку на капітал. Лише комплексне використання названих важелів спроможне забезпечити ефективність формування та реалізації фінансових інвестицій суб'єктів підприємницької діяльності в Україні.

Гапонова Э.А.

ХНМУ

ОСОБЕННОСТИ ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ МЕЖДУ ГОСУДАРСТВЕННЫМ И ЧАСТНЫМ СЕКТОРАМИ ЗДРАВООХРАНЕНИЯ

Основой для сотрудничества между государственным и частным секторами здравоохранения является понимание мотивации и построение отношений между ними. При правильном понимании национальных задач здравоохранения и реалий каждого партнёра эти два сектора могут дополнять друг друга. Такое взаимопонимание позволяет создать различные формы взаимодействия, направленные на достижение единой цели – предоставление доступной квалифицированной и высокоспециализированной медицинской помощи различным социальным группам населения.

Государственными приоритетами в области здравоохранения являются: забота о здоровье матери и ребёнка, вопросы планирования семьи, профилактика и лечение ВИЧ/СПИДа, гипертонической болезни, профилактика сердечнососудистых заболеваний, противодействие распространению инфекционных заболеваний, в том числе туберкулёза. Для обеспечения успешной работы здравоохранения в Украине необходимо кардинально реформировать сферу предоставления медицинских услуг.

На сегодняшний день можно считать эффективными следующие направления реформирования медицинских услуг: заключение контрактов с частными поставщиками медицинских услуг (некоммерческими и коммерческими); лицензирование и аккредитация; регулирование деятельности и формирование сети поставщиков услуг; программы социального маркетинга; создание системы непрерывного обучения медицинских работников.

Министерство охраны здоровья и местные государственные органы здравоохранения контролируют вопросы лицензирования и аккредитации учреждений охраны здоровья и частных лиц, а также могут расширять или ограничивать сферу медицинских услуг частного сектора. С помощью установления законодательных актов, норм и процедур государственные органы здравоохранения могут разрешать определённым поставщикам медицинских услуг предоставлять услуги и товары частным образом. В составе единой структуры системы здравоохранения создаются сети лицензированных поставщиков медицинских услуг. Для решения социальных вопросов в системе